

Arrest

nr. 127 925 van 6 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2013 dient de verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), met name in functie van haar vader die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 4 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, met name enerzijds de beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden tezamen, onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoekster betekend op 10 februari 2014 en zijn als volgt gemotiveerd:

“(…) BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.08.2013 werd ingediend door:

*Naam: K(...)
Voornaam: S(...)
Nationaliteit: Marokkaanse
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3”, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- attest ‘déclaration de prise en charge’ dd. 19.09.2012 waarin de referentiepersoon verklaart financieel verantwoordelijk te zijn voor betrokkene. Hij verklaart tevens dat betrokkene geen inkomsten heeft. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- bankdocument ‘Banque Populaire’ dd. 24.02.2010 waaruit blijkt dat betrokkene een bedrag overschreef aan de referentiepersoon. Uit dit document blijkt niet dat betrokkene in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.’

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

*- attest waaruit blijkt dat hij een maandelijks pensioen van 1989,49 DH (€ 177,76) ontvangt vanuit Marokko
- attest Rijksdienst voor Pensioenen dd. 11.02.2013 waaruit blijkt dat hij een IGO van €571,11 ontvangt*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt heden niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al ver onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de referentiepersoon onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Tevens werden volgende documenten voorgelegd mbt de bestaansmiddelen van de moeder van betrokkene:

- niet-ondertekende arbeidsovereenkomst. Echter, wegens het ontbreken van de handtekeningen, is deze arbeidsovereenkomst juridisch niet geldig.*
- loonfiche voor mei 2013*

Uit bijkomende gegevens uit het administratieve dossier blijkt dat de moeder betrokkene slechts twee maanden tewerkgesteld was bij deze werkgever. Zij is uit dienst sedert 18.06.2013. Er kan met deze gegevens dan ook geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat uit het betoog ter ondersteuning van de beide middelen die de verzoekster opwerpt, blijkt dat zij enkel de wettigheid betwist van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. De middelen wordt dan ook enkel onderzocht in het licht van de eerste bestreden beslissing, hierna "de bestreden beslissing" genoemd.

3.2 In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel.

Zij licht haar middel als volgt toe:

"De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Hiertoe verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar het attest 'déclaration de prise en charge' dd. 19.09.2012 en het bankdocument 'Banque Populaire' dd. 24.02.2010.

Nochtans woont verzoekster al gedurende jaren samen met haar ouders te (...). Dit blijkt genoegzaam uit alle stukken van het dossier én kon ook vastgesteld worden ter gelegenheid van de woonstcontrole.

Aangezien het al jaren de praktijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken om te oordelen dat iemand ten laste is van een ander als die personen samen wonen, mocht er dan ook van uitgegaan worden dat verzoekster het ten laste zijn voldoende aantoonde (stuk 2)."

De Raad stelt vast dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekster een aanvraag heeft ingediend om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie. De referentiepersoon is de vader van de verzoekster, de heer K. S, die de Belgische nationaliteit heeft.

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)"

§ 2, eerste lid, 3° van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, artikel waarvan de verzoekster de schending aanvoert, bepaalt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

De Raad stelt vast dat verzoeksters betoog betrekking heeft op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de verzoekster onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Na lezing van de uiteenzettingen van de verzoekster dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekster niet ingaat op de ter zake weergegeven concrete motieven van de bestreden beslissing, met name betwist dat de twee voorgelegde documenten niet volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekster in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Nog minder toont de verzoekster de onwettigheid aan van deze concrete motieven.

De verzoekster beperkt zich ertoe te stellen dat zij reeds gedurende jaren samenwoont met haar ouders en dat dit genoegzaam uit alle stukken van het dossier blijkt en ook kon worden vastgesteld ter gelegenheid van de woonstcontrole. Zij geeft vervolgens aan dat het al jaren de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken is om te oordelen dat iemand ten laste is van een ander als die personen samenwonen, zodat ervan uitgegaan mocht worden dat zij het ten laste zijn voldoende aantoonde.

Er dient op te worden gewezen dat de verzoekster zich beperkt tot een loutere bewering, daar waar zij stelt dat een jarenlange praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken zou bestaan om te oordelen dat iemand ten laste is van een ander als die personen samenwonen. Zij verwijst weliswaar naar haar stuk 2, hetgeen een afschrift van de website van het Kruispunt Migratie-Integratie betreft, maar uit deze informatie blijkt geenszins de door de verzoekster geponeerde jarenlange praktijk en evenmin blijkt hieruit dat een loutere samenwoning zou volstaan om te voldoen aan de voorwaarde van het ten laste zijn zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De informatie is voorts niet afkomstig van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf en evenmin wordt daarin verwezen naar bepaalde beslissingen in die zin vanwege de diensten van de verweerder. Het betrokken stuk 2 kan zodoende de bewering van de verzoekster hoe dan ook niet staven. De loutere beweringen van de verzoekster volstaan niet om de bestreden beslissing te vitiëren.

Verder kan verwezen worden naar duidelijke rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 12 november 2013, nr. 225.447; RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds wordt naar analogie verwezen naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is

gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

De verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat een samenwonen in het verleden zou volstaan ten bewijze van het ten laste zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het vertrouwensbeginsel dient erop gewezen te worden dat krachtens dit beginsel van behoorlijk bestuur de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekster toont, gelet op hetgeen hoger wordt gesteld, niet met overtuigende elementen aan dat het bestuur bij haar deze of gene verwachting zou hebben gewekt inzake de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belg. Loutere beweringen volstaan uiteraard niet.

Een schending van het vertrouwensbeginsel of van artikel 40bis van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel, eveneens gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekster de schending aan van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van het (materiële) motiveringsbeginsel.

Zij licht haar middel als volgt toe:

“De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, omdat hij niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen! Hiertoe verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar het pensioen van verzoeksters vader dat slechts in het totaal 748,87 € bedraagt; alsook naar het feit dat verzoeksters moeder slechts gedurende twee maanden inkomsten uit arbeid had.

Nochtans stelt artikel 42 § 1, 2de alinea van de Vreemdelingenwet:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde; op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Evenwel verwijst de verwerende partij nergens in haar beslissing naar dit artikel 42 en heeft zij aldus geen analyse gedaan zoals nochtans verplicht voorgeschreven door dit artikel 42!

Zo heeft zij geen onderzoek gedaan naar de mogelijkheden voor verzoeksters moeder om aan nieuw werk te geraken, naar de mogelijkheden voor verzoekster zelf om aan werk te geraken, en naar de kosten van verzoekster en haar ouders (met name dragen zij slechts een geringe huurlast).

In de beslissing is aldus geen enkel spoor van een dergelijke behoeftenanalyse te vinden.

Voor zoveel als nodig kan bijvoorbeeld tevens verwezen worden naar het arrest nr. 78 310 van uw Raad dd. 29 maart 2012, waarin het volgende gesteld werd:

“De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen

voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen: Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

De Raad stelt vast dat de verzoekster zich met haar tweede middel richt tegen dat onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, de Belgische onderdaan. Zij stelt dat nergens in de bestreden beslissing naar artikel 42 van de vreemdelingenwet wordt verwezen en dat de gemachtigde aldus geen behoefteanalyse heeft gedaan, zoals door voormeld artikel 42 nochtans verplicht wordt voorgeschreven.

De Raad wijst er echter op dat het motief van de bestreden weigeringsbeslissing aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon overtollig is, gezien de verzoekster cumulatief aan de vereiste voorwaarden in artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet dient te voldoen om te kunnen genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een Belg. De bestreden weigeringsbeslissing wordt reeds op voldoende wijze geschraagd door het determinerend motief dat niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Het is voor de erkenning van het verblijfsrecht immers imperatief dat de bloedverwant in neergaande lijn, die niet jonger is dan 21 jaar, ten laste is van de referentiepersoon. Ook uit de in de bestreden beslissing gehanteerde chronologie - waarbij eerst wordt vastgesteld dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 40ter van de vreemdelingenwet en waarbij slechts daarna wordt gesteld dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde uit artikel 40ter, die stelt dat de Belg moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt - kan worden afgeleid dat het hier om een overtollig motief gaat.

De (eventuele gegrondheid van de) kritiek met betrekking tot dit overtollig motief kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing leiden en er kan dus niet worden ingezien welk belang de verzoekster bij haar tweede middel heeft.

Tot slot en ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat niet valt in te zien waarom een behoefteanalyse zou moeten worden doorgevoerd wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden van 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers duidelijk dat een behoefteanalyse specifiek kadert in het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de ascendent van de aanvrager dient te beschikken teneinde het recht op gezinshereniging toe te laten. Er kan dan ook niet blijken dat artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet van toepassing zou zijn wanneer, zoals te dezen, reeds niet is voldaan aan de voorwaarden van 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet zodat de betrokkene reeds niet als een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg kan worden beschouwd.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de kritiek van de verzoekster faalt. De verzoekster kan zich *in casu* niet dienstig beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE